

SILENTIUM

Zpřetrhat to ticho kolem? Nabízí se jak noviny na podpal, utrousil bych *banalita*, kdyby se z rohu nekřičelo tak nahlas, z rohu, do jehož hájemství spadáš ty, čekajíc, jestli podám si tvou ruku.

Promiň. Nemohu, nesetnu pocit, který je mi svatý, ani kdyby obě těla jak tětíva luku,

udělám jediné: až věty uzrají, až do láhve je stočím, ty verše vinné budu drmolit a míchat s omítkou pracovny, přestože žádné slovo zdmi neprostoupí, neboť celý vnitroblok už dávno napuštěn mám averzí pro každý jeden hlučnější byt, ulici jakbysmet.

A teď slinami slepuji loď, archu němých, a když olíznu ret, občas ty sliny chutnají po krvi, to, jak jejími hlubinami letí kotva, jak se háky zasekávají o jakousi archetypální skálopevnost srdce.

Popisuji současnost stejně jako nehořlavý, panoramatický výjev na roštu pece krematoria, popisuji pozůstalé, jejichž upálené hlasivky nepřenesou ni gram údivu.

A to ticho kolem! Které není možné zpřetrhat. V němž nelze uvažovat, že jsme se kdy rozešli.